

[Flemming Hansen]

måneders arbejde, og der er derfor tale om en international krise, som vi ikke kan løse alene.

Jeg vil slutte med en helhedsvurdering af den redegørelse, jeg netop har gennemgået. Jeg synes, der er tale om en positiv redegørelse, der viser, at man i industriministeriet ikke blot følger udviklingen inden for hele erhvervslivet, men også i høj grad lytter til de mange impulser, man modtager fra politisk side, fra erhvervsorganisationerne og fra virksomhederne i det hele taget.

(Kort bemærkning).

Bjørn Westh (S):

Den konservative ordførers indlæg var præget af den, skal vi sige sædvanlige selvsros, og man fremhævede en lang række tal. Det havde jo været interessant, hvis man også havde beskæftiget sig med de oplysninger, der står i industriministerens redegørelse, nemlig at Danmark i 1983 ligesom i 1982 vandt markedsandele, at Danmark i 1984 nogenlunde holdt markedsandele, men at Danmark i 1985 har tabt markedsandele.

Når vi vandt markedsandele i 1982 og 1983, var det, fordi den forrige regering førte en konkurrenceforbedrende politik, der forbedrede Danmarks situation. Det har den nuværende regering formået at ødelægge på trods af nogle usædvanlig gode internationale konjunkturer. De tal synes jeg også den konservative ordfører skulle have haft med.

Svend Heiselberg (V):

Indledningsvis vil jeg godt sige, at det godt kan undre, når vi her i dag skal diskutere den industripolitiske redegørelse, at massemediernes ikke har fundet det rigtigt at være repræsenteret. Særlig når man tænker på vores ellers yndige Karen Jespersen, som jo forud for kommunevalget gav udtryk for bekymring for Danmarks betalingsbalanceunderskud og bekymring for, at regeringen ville gribe ind straks efter valget, kunne man måske med rimelighed have ventet, at de havde været til stede, sådan at de kunne have vurderet redegørelsen og på den baggrund også have givet seerne ude i landet en realistisk vurdering af, hvordan forholdene egentlig hænger sammen.

Den industripolitiske redegørelse, som vi her i dag skal debattere, tager udgangspunkt

i regeringens erhvervspolitiske målsætninger. Temaet for debatten kunne lige så vel have heddet »Regeringens målsætninger for fortsat bevarelse og udbygning af velfærdssamfundet«, for uden et aktivt erhvervsliv vil vi aldrig kunne opretholde velfærdssamfundet, og der vil ingen muligheder være for en udbygning af det. Så enkelt kan det fastslås.

I alt for mange år under den socialdemokratiske regering har teoretiske eksperimenter været en svøbe for erhvervslivet, og først den dag regeringen når det mål, at erhvervslivets omkostninger ikke er større end vore konkurrenters, vil vi få bugt med vores betalingsbalanceunderskudsproblemer, og først den dag vil vi være sikre på en stabil udvikling i industriens produktion og en fortsat forøgelse af industrieksporten – med en betydelig forøgelse af antallet af nye arbejdspladser i den private sektor til følge, hvilket redegørelsen også nævner som et af sine mål.

Målet og midlet er ikke, som den nye, forstår jeg, socialdemokratiske erhvervspolitiske ordfører eller i det mindste medlem af erhvervsudvalget, hr. Bjørn Westh, giver udtryk for i den seneste udgave af Børsens Nyhedsmagasin, at begrænse erhvervslivets såkaldte skattefrie henlæggelser og i stedet erstatte dem med de direkte statstilskud. Det er en vildfarelse, når socialdemokratiske politikere prøver at foregøgle befolkningen, at henlæggelser i investeringsfonde og afskrivninger er lig med skattefritagelse. Desværre har de akademiske betragtninger i mange henseender vundet gehør i dette ting; årsagen skal jeg afstå fra at udtale mig om. Afskrivning og henlæggelse til imødegåelse af tab og til nye investeringer er en nødvendighed. Det er en nødvendig forudsætning for dansk erhvervsliv og dets konkurrencemuligheder. Det er en forudsætning, at man ikke belægger virksomheder med for store omkostninger, og her har regeringens politik været en erhvervsfremmende politik, hvilket også fremgår af redegørelsen.

Mange af vores konkurrenter er klar over, at der er behov for det. Ja, vi kan jo prøve at se på, hvad England nu gør, og hvorfor de gør det, og hvad resultatet er. Briterne tilbyder eksempelvis et attraktivt erhvervsklima ved at lade selskabsskatterne nedsætte fra 52 pct. til 35 pct. næste år, bl.a. for at trække nye virksomheder til, og det ses også allerede, at der virkelig er en virksomhedsflugt til